

ELKROJ V NOVI OBLEKI

PRESELITEV MOZIRSKEGA ELKROJA V NOVE PROSTORE JE MED DRUGIM POVEZANA TUDI Z ZAPOSILITVIJO NOVIH LJUDI

● Zaradi zamude gradbenikov, se bo kolektiv mozirskega Elkraja lahko predvidoma preselil v nove prostore šele v poletju. Po preselitvi se bo kolektiv povečal za približno 90 ljudi.

● Vodstvo kolektiva, ki je v zadnjih štirih letih za skoraj tri in polkrat povečal proizvodnjo, meni, da si je s svojimi izdelki že utrl svoj življenjski prostor.

● Čeprav so v gradnjo novih prostorov in nakup opreme vložili okrog 3 milijone dinarjev, imajo zaposleni lepe dohodke, ki jih bodo predvidoma še povečali.

Letos je občane mozirske občine prijetno presenetilo nekaj vesti. Po lanskoletni pogodbi se leto dni preden uvedeni stabilizaciji gospodarstva, pomeni letošnje do prelomnice v porastu industrijske proizvodnje. Ob tem pa seveda tudi prelomnico v možnostih zaposlovanja in ustvarjanju osebnega standarda zaposlenih. Poleg dve tovarne pri Glin-u za izdelavo iveric, bo letos po vse verjetnosti izgrajen tudi obrat Gorenja in koncem maja nove delavnice Elkraja. O rasti Elkraja, ki se je v zadnjih letih obstoja in nekdajšnje delavnice razvil v sodobno industrijsko podjetje, povečal število s petih zaposlenih na 250, kolikor jih zaposlenih v novih obratih, samo že pisali. Nov je le razmišljanje razvoj v zadnjih letih. V obdobju, ko je zaradi spremenjene politike marsikje bil prekrizan, je kolektiv navzlic katerim notranjim težavam uspel v največji meri razviti na trg in si s tem pridobiti dokaj trdno perspektivo.

Zaradi hitre rasti, pa je kolektiv stisnjen med premagljive ovire, ki so predstavljal proizvodni prostor. Staro gostišče, ki ga preuredili v priprojezno in likalnico, ter nov hudek čez cesto, sta onemogočala modernizacijo tehnološkega procesa in proizvodnje, zato je bila novogradnja nujna.

Novi prostori, ki bi morali biti sicer zgrajeni že lani do decembra, bodo kolektivu na voljo predvidoma koncem maja. Dve tretjini strojev je novih. Za celotno investicijo je kolektiv žrtvoval okrog 3 milijone novih dinarjev. V novih obratih bo zaposleno okrog 250 ljudi, torej približno 90 več kot doslej. V primeru, da bi proizvodnja in pogoji na trgu naraščali po načrtih, bi vodstvo podjetja uvedlo še tretjo izmeno, torej novih 90 ljudi.

Kolektiv Elkraja je doslej pestila slaba kadrovska politika. Po mnenju dipl. oec. ALFREDA BOŽICA, ki je direktor podjetja, pa je trenutna politika štipendiranja

in kadrovanja že zamašila vrzeli, ki so krnile širši razmah proizvodnje. Z novo proizvodnjo, ki bo temeljila na sodobni organizaciji in tehnološki pripravi dela, že načrtujejo, da bo letos le še troje delovnih mest, na katerih bodo zaposleni prejeli le 700 dinarjev, kar predstavlja najnižji osebni dohodek v kolektivu. Povprečje dohodka zaposlenih pa je že nekaj časa na prvem mestu v industriji mozirske občine. Z novimi pogoji dela in uspešnim prodorom na širši jugoslovanski trg pa napovedujejo še občuten dvig.

Koberne, Ludvika Zvar, Franc Jelenko, Franc Ulčnik, Stanke Petelinček, Oto Marot, Franjo Frim, Franc Macuh, Avgust Koklič, Vido Mraz, Lilijana Kladičnik, Matilda Stergar, Alojz Fijavž, Maks Brečko, Franc Dobršek, Alojzija Sretni, Jernej Kuzman, Franc Leskovar, Jože Koropec, Mirko Gošnik, Rado Ratej, Franc Regoršek in Jože Lešnik.

Medalje za vojne zasluge na področju vzgoje rezervnega kadra Jugoslovanske ljudske armade pa so dobili: Milan Jelenko, Franc Omerza, in Boris Podvršnik.

Pred praznikom Slovenskih Konjic je bila tudi vrsta športnih tekmovanj. Priznanja najboljšim so podelili na svečani seji. Tako so dobili pokale košarkarska ekipa iz Murske Sobote, šahovsko društvo Žalec in igralci namiznega tenisa TVD iz Poljčan.

Svečano sejo so zaključili člani kulturno prosvetnih organizacij iz Slovenskih Konjic.

ODLIKOVANJA OB PRAZNIKU SLOV. KONJIC

SVEČANA PROSLAVITEV 12. FEBRUARJA, DNEVA FRANKOLOVSKIH TALCEV

Slovenske Konjice so 12. februarja doživele nadvse svečano podobo. Zastave, godba na pihala in resni v temno oblečeni ljudje. Spomini so uhačali nazaj na leto 1945 ko so v Stranah pri Frankolovem ugasnila življenja 100 talcev. 12. februar bo vedno žalosten spomin na strahotni zločin hitlerjevih morilcev.

Grobova žrtev je že dopoldne obiskalo več delegacij, ki so položile vence. Sorodniki talcev pa so položili cvetje in prižgali sveče.

Na svečani seji obeh zborov občinske skupščine Slov. Konjice je predsednik inženir Franjo Tepej govoril o gospodarskem vzponu komunizma, kot posledici izrednih prizadevanj občanov. Tako so delovni kolektivi dosegli v lanskem letu rezultate, ki jih ni bilo pričakovati glede na poostrene razmere. Podjetja so izvozila 20 odst. celotne proizvodnje v občini. Inženir Franjo Tepej se je med drugim zahvalil vsem

članom kolektivom in delovnih organizacijah in zasebnim proizvajalcem za tako izredne uspehe.

Na svečani seji so podelili tudi vrsto odlikovanj in priznanj.

Tako so odlikovanja predsednika republike Josipa Broza Tita prejeli: red dela z zlatim vencem, Milomir Delevič; red dela s srebrnim vencem Srečan Grosman, Franjo Leskovšek, Franc Pavšar, Franc Skrbinek, Stefan Ribič, dr. Marta Šlibar in Ivan Varga; medaljo zasluge za narod Franc Ban; medaljo dela Jakob Faktor, Kristina Felicijan, inženir Alfonz Šelih, Franc Šelih in ing. Bojan Leskovar.

Posebna priznanja občinske skupščine za delo v krajevnih skupnostih, družbene političnih organizacijah ter v kulturi in prosveti pa so prejeli: Delavska univerza Slovenske Konjice, Franjo Sodin, Franc Rozman, Stefan Kolar, ing. Stefan Vidar, Franc Hlastec, Bogmila

Koberne, Ludvika Zvar, Franc Jelenko, Franc Ulčnik, Stanke Petelinček, Oto Marot, Franjo Frim, Franc Macuh, Avgust Koklič, Vido Mraz, Lilijana Kladičnik, Matilda Stergar, Alojz Fijavž, Maks Brečko, Franc Dobršek, Alojzija Sretni, Jernej Kuzman, Franc Leskovar, Jože Koropec, Mirko Gošnik, Rado Ratej, Franc Regoršek in Jože Lešnik.

Medalje za vojne zasluge na področju vzgoje rezervnega kadra Jugoslovanske ljudske armade pa so dobili: Milan Jelenko, Franc Omerza, in Boris Podvršnik.

Pred praznikom Slovenskih Konjic je bila tudi vrsta športnih tekmovanj. Priznanja najboljšim so podelili na svečani seji. Tako so dobili pokale košarkarska ekipa iz Murske Sobote, šahovsko društvo Žalec in igralci namiznega tenisa TVD iz Poljčan.

Svečano sejo so zaključili člani kulturno prosvetnih organizacij iz Slovenskih Konjic.

IMELI SMO ČLOVEKA

še žarišče šaleške partijske organizacije. Poletje 1925 je bila tam prva partijska konferenca, v začetku marca 1930, v najtežjem obdobju za preganjano Partijo pa se je k njima kot najbolj predanima zatekel za dva meseca in pol celo del biroja CK KPJ. Ko so kmalu zatem ob razkritju šostanjske partijske organizacije za eno leto zaprli tudi njenega moža, Marica z doraščajočima otrokoma Karlom in Slavko, čeprav brez sredstev za preživljanje, ni klonila. Tudi ne po moževi vrnitvi, ko razen občasnih zidarških del nikjer ni dobil zaposlitve. Kljub stalnemu preganjanju sta zagrizeno nadaljevala z ilegalnim delom, h kateremu sta pritegnila tudi svoja otroka, da sta se razvijala v prizadevna skojevca.

Marica je sodelovala skoro v vseh akcijah, ki jih je v letih pred vojno organiziral mestni komite KPS Šostanj, katerega član je bil tudi njen mož, pa naj je bilo to ob prvomajskih praznikih, pridobivanju žensk za protidraginske demonstracije v Šostanju, razbirovanju klerikalnih shodov, zbiranju podpisnikov za ustanovitev društva prijateljev Sovjetske zveze, pa ko je bilo treba poskrbeti za pre-

hrano udeležencem konference KPS pri Klavžu jeseni 1940 ali pa ob množičnih demonstracijah na železniški postaji ob odgonu 12 šaleških komunistov v konfinacijo v Ivanjico januarja 1941 ter v razburkanih dneh koncem marca 1941 v Šostanju. Zaradi njenega revolucionarnega izstopanja je bila nekajkrat aretirana.

Posebno je prišla do izraza njena proletarska osebnost po prihodu nemškega okupatorja, ko je bila med prvimi organizatorji upora v Šaleški dolini. Po znameniti napisni akciji 7. julija 1941 v Savinjski, Šaleški in Mislinjski dolini, prvem znaku za oboroženi odpor, v kateri je Marica uspešno izvršila svojo partijsko nalogo v Lokovici, so jo nacisti aretirali. Vendar jim je še isti dan pobegnila in se kot prva ženska v Šaleški dolini skupno z možem pridružila prvim ilegalcem, medtem ko so sina Karla odgnali v Mauthausen in ga tam konec novembra 1941 ubili, hčer Slavko pa izselili na Hrvaško.

Kot terenska politična delavka se je Marica več kot dve leti v izredno težavnih razmerah zadrževala v Šaleški in Mislinjski dolini. Med tem jo je nadvse prizadel tudi padec moža Alojza septembra 1943 v gozdu Le-

žen, kjer sta imela svoj skrivni bunker. Po prihodu XIV. divizije na Stajersko se je vključila v brigado, se udeležila borb pri Irojcih blizu Domžal, Javorju, Vačah, Ravnah pod Sv. Goro ter z njo prehodila velik del Stajerske in Dolenjske. Kot najstarejšo borko v enoti so jo kasneje poslali za sekretarko v moravški okraj. Od tam je odšla v osvobojeno zgornjo Savinjsko dolino in končno za sekretarko OF in KPS v okraju Vransko, kjer je dočakala osvoboditev.

Po vojni je službovala pri okrožnem odboru APZ v Celju, hodila iz kraja v kraj, vodila množične sestanke in akcije in se kot članica glavnega odbora APZ udeležila tudi prvega kongresa v Beogradu. Zaposlena je bila do prvih volitev, zatem pa se je vrnila na svoj izropan in opustošen dom.

Za zasluge v revoluciji je prejela več priznanj posebno pa so ji bili pri srcu red dela, medalja in red za hrabrost. Kljub hudim udarcem, posebno še spričo izgube moža, sina ter hčerke v poveljnih letih, se je vendar tolažila s tem, da vse trpljenje ni bilo zaman — doživela je svobodo delovnega človeka, za katero se je borila skorajda vse življenje.

Lojze Požun

pitna broker

VRBNO BREZ PREVOZNEGA SREDSTVA

Oglašam se v imenu vozačev iz Vrbnega, ki imamo iz dneva v dan večje težave z avtobusi. Ne vem kaj je ta kraj zagrešil, kajti ob času, ko je treba v službo, je prava sreča, če obstane n.pr. zjutraj ob pol sedmih, avtobus iz Planine ali iz Kozjega. Nekateri delamo do treh in potem vsak dan čakamo na avtobus, ki gre na Pregrado 10 minut pred četrto. Tukaj se skoraj vsakodnevno sliši od sprevednika: »Prva postaja Sentjur«. Tako čakamo zopet popoldne do 17. ure v Celju. Na vsakem avtobusu smo nezaželeni, ker pravijo, da je to preblizu Celja in da nas ne morejo jemati. Ne vedo pa, oz. nočejo vedeti, da mi nimamo prevoza z vlakom, kot n.pr. Sentjurčani, ki lahko gredo tudi na vlak. Mi smo odvisni samo od avtobusov »Izletnik«, tj. pa za nas nimajo nobenega razumevanja. V imenu vseh tukaj vozačev vprašujem podjetje »Izletnik« ali res ne bi mogli dati lokalni avtobus za Sentjur, vsaj ob času, ko hodimo v službo in iz službe. S tem bi bil naš velik problem rešen, zadovoljni bi bili mi, zadovoljni naši predpostavljeni v službah in zadovoljni naši malčki, ki ne bi bili tako dolgo sami, kajti mamice moramo v Celju čakati po dve uri, da sploh lahko pridemo domov.

Vožilni pri »Izletniku« bodite razumevni!

Justina Sarlah

POMOČ SAMO POTREBNIM ...

Z velikim zanimanjem sem prečital vrstice tov. Marolta iz Kozjega. Kot dober poznavalec Kozjega sem sklenil, da vam odgovorim na nekatera vprašanja. Tov. Marolt sicer prizna, da prevladuje število revnih ljudi, vendar pa so tudi takšni, ki imajo več, kot potrebujejo. Razlika je predvsem zato, ker so tam po večini alkoholčarji in tako ne znajo gospodariti, to je pa glavni vzrok za revščino. Vsak pač ni sposoben voditi kmetijstva. Tov. Marolt spravi, kdo je kriv kakor vidite, so krivi sami. Občina ni prav nič kriva, če se občani vdajajo alkoholu in so nespособni voditi gospodarstvo in tako živijo v bedi. Navaja tudi, da občina obljublja pomoč, da bi pa kaj ukrenila, tega še ni ugotovil. Čudno potem, zakaj noče tov. Marolt, kot Kozjanc, nuditi pomoči! On pravi, da si nekdo lahko privoščijo avto, hišo, vikend, v hribih pa tega ni. Recimo si »Bodi sam priden pa ti ne bo treba biti zaviden!«

Sem za to, da bi šmarska občina pomagala samo bolnim abstinentom, nikakor pa ne alkoholčarjem, in naj se zato prepriča, komu bo nudila pomoč. Upam, da mi boste potrdili, da je gola resnica, da večni pijanci nikoli nič nimajo in da večno nadlegujejo za pomoč. Pijanci naj še dalje trpijo bedo!

Anton Osepek, Lisce 37

PIŠITE TUDI O STAREJŠIH

Opazam, da v Tedičku že dalj časa niste objavili življenjske pisane starejših ljudi, posebno s Kozjanskega ne, pa ne vem, ali jih na Kozjanskem ni, ali ne veste zanje, ali pa nimajo novinarji časa za takšne reči.

Blizu nas živi možakar, ki je prekoračil 90. leto starosti, to je Perc Karol, ki živi pri svojem sinu Ferdinandu v Zagorju 8, to je od Lesična približno 2 km, nato pa še malo v hrib. V Logu nad Lesičnem pa živita tudi dve stari ženic, ki sta preživele 80. leto starosti — to sta Pihler Julka in Klavžar Marija. Novinar bi lahko obiskal vse tri hkrati, saj so blizu skupaj. Prepričan sem, da bi se o njih dalo veliko napisati.

Upam, da moje pismo ne boste takoj vrgli v koš. Pozdrave,

Jakob Leskovšek,

Lislično 63

PRIPIS UREDNISTVA

Kakor vidite pismo ni »ražalo« v koš. Kljub temu, da smo o naših starih občanah v minulem obdobju kar precej pisali, tega pisanja nikakor ne mislimo opustiti. Hvala lepa za naslove, ob priliki bo naš novinar te ljudi prav gotovo obiskal; lahko pa se oglasi najprej tudi pri vas — velja?

ZGLEDNO DEJANJE

V sredo, 4. februarja sem prišel kot običajno na sestanek upokojenec-prosvetnih delavcev. Mimogrede sem se ustavil v kavarni Evropa v Celju. Kavarna je bila zelo zasedena; čez nekaj časa pa sem le dobil prostor in odložil aktovko, na obešalnik pa plašč in kapo ter si izbral časopise. Vsedel sem se k mizi in čez čas opazil, da mi je zmanjkala aktovka. Z natakaričoo sva jo iskala, to vse je bilo zastoj!

V soboto, 7. februarja pa sem bil zelo presenečen, ko sem prejel po pošti aktovko z vso njeno vsebino. Vrnil mi jo je tov. Jože Mirnik iz Arje vasi pri Petrovčah. Opravičil se je, da njegovo dejanje ni bilo zlonamerno, kar mi verjamem.

Dejanje tov. Mirnika dajem za zgled drugim glede poštenosti.

Stanko Skočir

Stropnik z vozičkom, na katerem je moč 28. marca 1940 odpre v Šostanj partijskega pionarja Blaža Ruckarja, ko so ga orožniki ilegalca zasledili pri begu v koleno. (Foto: Stane Terčak)

kratkim je v 75. letu Marica Stropnik p. d. Stava iz Lokovice pri nju, aktivna sodelavka nacionarnega delavskega ja v Šaleški dolini vse njegovih začetkov pred petimi leti.

koroki z Alojzom Stropnikom 1. 1930 je pod njegovim vplivom začela sodelovati komunisti, kajti njun v Lokovici se je ravnje nadalje pomembnej-